

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

Decizie tradusă și redactată de către Direcția agent guvernamental.
Ea poate suferi modificări de formă.

SECȚIA A CINCEA

DECIZIE

Cererea nr. 23609/14
Mihail IAROSLAVSCHI
versus Republica Moldova

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a cincea), întrunită la 15 mai 2025 într-un Comitet format din:

Gilberto Felici, *Președinte*,

Diana Sârcu,

Mykola Gnatovskyy, *judcători*,

și Martina Keller, *Grefier adjunct al Secției*,

Având în vedere:

cererea nr. 23609/14 *versus* Republica Moldova, depusă de către un cetățean al acestui stat, dl Mihail Iaroslavschi („reclamantul”), născut în anul 1982 și domiciliat în Stăuceni, fiind reprezentat de către dl A. Briceac, avocat în Chișinău, care a sesizat Curtea la 13 martie 2014 în conformitate cu Articolul 34 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale („Convenția”),

decizia de a comunica cererea Guvernului Republicii Moldova („Guvernul”), reprezentat de către Agentul său, dl D. Obadă, observațiile părților,

După deliberare, pronunță următoarea decizie:

OBIECTUL CERERII

1. Cererea se referă la presupusa reluare a urmăririi penale împotriva reclamantului, care, potrivit lui, a fost contrară principiului *non bis in idem* prevăzut la Articolul 4 din Protocolul nr. 7 la Convenție.

2. La 20 decembrie 2012, autoritatea de urmărire penală competentă a pornit o investigație penală împotriva reclamantului, pentru amenințări cu moartea.

3. La 29 martie 2013, reclamantul a fost pus sub învinuire. În special, el era acuzat că l-a amenințat cu un pistol pe I.M., o persoană privată, în timp ce ultimul efectua lucrări de construcție la domiciliul reclamantului.

2. În cursul procedurii, organul de urmărire penală i-a audiat pe I.M. și pe alți doi muncitori, care au confirmat versiunea lui. Unul dintre cei doi muncitori, I.P., a declarat, *inter alia*, că era o cunoștință a lui I.M., că se afla la fața locului la momentul faptelor și că inclusiv el fusese amenințat cu o armă de către reclamant. Organul de urmărire penală l-a interogat și pe reclamant, care a negat faptele, precum și pe soția sa și pe alți doi muncitori, care au afirmat cu toții că fuseseră prezenți la fața locului și au confirmat versiunea reclamantului. Organul de urmărire penală a organizat, de asemenea, mai multe confruntări între reclamant, I.M. și martori, în cursul cărora părțile implicate și-au menținut declarațiile anterioare.

3. Organul de urmărire penală a examinat înregistrările telefonice ale tuturor persoanelor interogate, pentru a stabili unde se aflau ele la momentul evenimentelor. În plus, acesta a atașat la dosar înregistrările video realizate de către I.M.

4. La 30 iulie 2013, procurorul responsabil de caz de la Procuratura sectorului Râșcani (Chișinău) a emis o ordonanță de scoatere de sub urmărire penală și de clasare a cauzei. În ordonanța sa, el a făcut referire la numeroasele declarații care fuseseră acumulate, precum și la rezultatele confruntărilor. El a indicat că înregistrările telefonice utilizate confirmau, sau cel puțin nu excludeau, prezența persoanelor respective în locul unde se petrecuse pretinsul conflict. De asemenea, el a observat că, în urma examinării înregistrărilor video, nu rezulta că I.M. fusese amenințat cu un pistol sau că reclamantul ar fi ținut o asemenea armă în mână. El a explicat că analiza cuprinzătoare a probelor acumulate și a circumstanțelor cauzei a relevat că autoritățile întreprinseseră toate acțiunile și măsurile de urmărire penală posibile, fără a acumula suficiente probe care să demonstreze că reclamantul săvârșise faptele de care era acuzat. Procurorul a concluzionat că nu au fost identificate elementele constitutive ale infracțiunii de amenințare cu moartea. Dispozitivul ordonanței prevedea că, în conformitate cu art. 299/1 din Codul de procedură penală, ordonanța putea fi contestată în termen de cincisprezece zile.

5. La 9 august 2013, I.M. a făcut cunoștință cu ordonanța respectivă.

8. La 25 septembrie 2013, I.M. și I.P. au contestat ordonanța la procurorul ierarhic superior.

9. Printr-o ordonanță din 22 octombrie 2013, procurorul ierarhic superior a respins contestația ca nefondată și tardivă. El a observat, în special, că termenul legal de cincisprezece zile pentru contestarea ordonanței din 30 iulie 2013 nu fusese respectat de către petiționari.

6. Printr-o încheiere din 10 decembrie 2013, un judecător de instrucție din cadrul Judecătoriei Râșcani (Chișinău), examinând contestația lui I.M. și I.P., a anulat ordonanțele procurorilor. Considerând că urmărirea penală nu fusese suficient de amănunțită, el a dispus reluarea urmăririi penale. În special, el a criticat organul de urmărire penală pentru că nu o audiasse pe soția reclamantului, nu îi acordase statutul de parte vătămată lui I.P. și, deoarece procurorul nu solicitase opinia unui specialist în acest sens, nu examinase în mod obiectiv înregistrările video. Procesul în fața judecătorului de instrucție a avut loc în absența reclamantului și a reprezentantului său. În timpul ședinței de judecată, procurorul responsabil de caz a ridicat, *inter alia*, o excepție bazată pe tardivitatea contestației formulate de către I.M. și I.P. împotriva ordonanței din 30 iulie 2013. Această excepție nu a fost examinată de către judecătorul de instrucție în încheierea sa.

7. În urma acestei încheieri, procuratura a reluat urmărirea penală împotriva reclamantului. Organul de urmărire penală competent i-a interogată din nou pe I.M. și I.P. și a dispus o expertiză criminalistică în privința înregistrărilor video realizate de către I.M. În raportul său, expertul judiciar a declarat că, din cauza calității slabe a înregistrărilor, nu era în măsură să răspundă la principalele întrebări care i-au fost adresate.

8. Prin ordonanța din 14 aprilie 2014, procurorul responsabil de caz din cadrul Procuraturii Râșcani (Chișinău) a confirmat scoaterea de sub urmărire penală a reclamantului și clasarea cauzei. Reiterând textul ordonanței din 30 iulie 2013, la care a adăugat probele furnizate de raportul de expertiză judiciară, el a susținut concluziile la care ajunsese procurorul în ordonanța menționată.

9. Invocând Articolul 4 din Protocolul nr. 7, reclamantul susține că ordonanța din 30 iulie 2013 a devenit definitivă și că ancheta suplimentară dispusă de către judecătorul de instrucție i-a încălcat dreptul de a nu fi urmărit penal de două ori pentru aceeași infracțiune.

APRECIEREA CURȚII

10. Curtea reamintește că scopul Articolului 4 din Protocolul nr. 7 la Convenție este de a interzice repetarea procedurilor penale care au fost finalizate definitiv (*Mihalache v. România* [MC], nr. 54012/10, § 81, 8 iulie 2019). Ea a decis deja în numeroase ocazii că încetarea procedurilor penale de către un procuror nu echivalează cu o condamnare sau o achitare și că, în consecință, Articolul 4 din Protocolul nr. 7 la Convenție nu se aplică în această situație (ibid., § 96, și cauzele citate acolo; a se vedea, de asemenea, o prezentare generală a jurisprudenței Curții în *Decizia referitoare la cererea de aviz consultativ în temeiul Protocolului nr. 16 privind interpretarea Articolului 4 din Protocolul nr. 7 la Convenție*, Cererea nr. P16-2023-002, Curtea Supremă a Estoniei, §§ 22-29, 19 februarie 2024 (Decizia nr. P16-2023-002)). În circumstanțe foarte specifice, însă, ea a considerat că decizia

luată de către un procuror de a înceta urmărirea penală și, în același timp, de a impune o sancțiune administrativă cu caracter descurajant și punitiv pentru faptele comise nu constituia o simplă încetare a urmăririi penale, și că echivala cu o „condamnare”, în sensul material al acestui termen, prevăzut la Articolul 4 din Protocolul nr. 7 la Convenție (*Mihalache*, pre-citată, §§ 99-101).

15. În prezenta cauză, Curtea consideră că, în ordonanța sa din 30 iulie 2013 de scoatere de sub urmărire penală și de clasare a cauzei (a se vedea paragraful 6 de mai sus), procurorul nu a apreciat răspunderea penală a reclamantului. Este adevărat că procurorul a audiat reclamantul, presupusa victimă și martorii, a adunat probe și a efectuat propria examinare a tuturor circumstanțelor cauzei. Cu toate acestea, Curtea notează că procurorul nu a decis dacă reclamantul era vinovat sau nevinovat (a se compara cu *Rotaru v. Republica Moldova* (dec.) [Comitet], nr. 56386/10, 17 noiembrie 2020; a se vedea, de asemenea, *mutatis mutandis*, *Prigală v. Republica Moldova* [Comitet], nr. 14426/12, § 13, 13 decembrie 2022). Spre deosebire de cauza *Mihalache*, pre-citată, și pentru completitudine, Curtea subliniază că nicio sancțiune nu a fost impusă de către procuror în această cauză.

11. Având în vedere cele de mai sus, Curtea consideră că ordonanța procurorului din 30 iulie 2013 echivalează cu o simplă încetare a procedurii și că este oportun să se aplice în acest caz jurisprudența sa bine-stabilită, menționată mai sus, conform căreia Articolul 4 din Protocolul nr. 7 la Convenție este inaplicabil în acest caz.

12. Prin urmare, prezenta plângere este incompatibilă *ratione materiae* cu prevederile Convenției și trebuie respinsă în temeiul Articolului 35 §§ 3 (a) și 4 din Convenție.

Din aceste motive, Curtea, în unanimitate,

Declară cererea inadmisibilă.

Redactată în limba franceză și comunicată în scris la 12 iunie 2025.

Martina Keller
Grefier adjunt

Gilberto Felici
Președinte